



Αἱ πλείσται σχετικῶς αὐτοκτονίαι συμβαίνουσιν ἐν *Λεϊψία* καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς Σαξωνίας, ἥτοι ἐπὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου κατοίκων αὐτοκτονοῦσιν ἐνταῦθα 450 ἄνθρωποι ἀνὰ πᾶν ἔτος. Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρετηρήθη ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ἐνιαυτῶν, ἐφείκεισεν ὅμως ἐπ' ἐσχάτων τὴν ἰδιαίτην προσοχὴν τῶν εἰδημόνων, ἔταν ὁ πρύτανης τοῦ ἐνταῦθα Πανεπιστημίου ἐν τῇ λογοδοσίᾳ του ἡναγκάσθη νὰ μνημονεύσῃ μετὰ λύπης του, ὅτι τὸ κακὸν ἐρριζοβόλησε καὶ εἰς αὐτὰς τῶν σπουδαστῶν τὰς καρδίας, ἐξ ὧν κατ' ἔτος αὐτοχειρίζονται 2—3 κατὰ μέσον ὅρον. Ἐν Παρισίοις οἱ αὐτόχειρες ὑπολογίζονται εἰς 400, ἐν Βιέννῃ εἰς 285, ἐν Βερολίνῳ εἰς 280 καὶ ἐν Λονδίνῳ εἰς 80. Αἱ πλείσται ἀπόπειραι πρὸς αὐτοχειρίαν συμβαίνουσιν κατὰ τοὺς μῆνας Μάρτιον, Ἰούνιον καὶ Ἰούλιον, παρετηρήθη δὲ ὅτι οἱ μὲν δι' ἔνδειαν αὐτοκτονοῦντες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαγχονίζουσιν ἑαυτούς, οἱ δ' ἐξ ἔρωτος ἢ ἐκ τύψεων τῆς συνειδήσεως, δηλητηριάζονται ἢ φονεύουσιν ἑαυτούς διὰ πυροβόλου. Ἄνδρες δὲ ῥέπουσι μᾶλλον τῶν γυναικῶν πρὸς αὐτοχειρίαν, διότι μετὰ τὴν τεσσάρων αὐτοχειρίων μία μόνον εἶνε γυνή.

Ἐπὶ τῆς νήσου Μαδαγασκάρας βλαστάνει δένδρον θαυμασίον, ὀνομαζόμενον „δένδρον τῶν περιγητῶν“. Τὸ ὕψος του εἶνε 30 ποδῶν, ἐν ᾧ τὰ φύλλα του ἔχουσι μήκος μεγαλείτερον τῶν ἐξ ποδῶν. Οἱ καρποί του ἔχουσιν εὐάρεστον γεῦσιν, ἀλλ' ἡ πολυτιμότερα καὶ θαυμασιωτέρα ἰδιότης του συνίσταται εἰς τὸ ὅτι καὶ κατὰ τὴν θερμότεραν τοῦ ἔτους ὥραν ἐκκρίνει μεγάλα ποσὰ καθαροῦ καὶ δροσεροῦ ὕδατος, ὁπαραίτητου εἰς τοὺς περιηγουμένους καὶ διασχίζοντας τὰς ἀνύδρους ἐρήμους. Οἱ ἐγγὺς τῶν τοιούτων δένδρων ἐργαζόμενοι ἄνθρωποι δὲν ἀντλοῦσι τὸ ὕδωρ τῶν ἐκ τῶν ποταμῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν κλάδων τοῦ ἀξιοθαυμάστου τούτου δένδρου, περὶ τοῦ ὁποίου ἱεραπόστολός τις τῶν μερῶν ἐκείνων διηγεῖται, ὅτι ἡμέραν τινὰ, ἐπειδὴ ἐξέφρασε δυσπιστίαν πρὸς τὰ περὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἐν λόγῳ δένδρου θρυλούμενα, εἰς τῶν ἰθαγενῶν ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ὑπῆρχον τοιαῦτα δένδρα, καὶ διὰ τῆς λόγῃς του ἐκέντησεν ἕνα τῶν κλάδων αὐτοῦ, ὅπουθεν ἀμέσως ἐξέρρευσε κρουνὸς διαφυγῶν, δροσεροῦ καὶ γλυκέος ὕδατος. Ὁ κορμὸς αὐτοῦ ὁμοιάζει πρὸς τὸν τῆς βανάνας, τὰ φύλλα του ὅμως ἐξαπλοῦνται δίκην μεγάλου ῥιπιδίου. Ἐφ' ὅσον αὐξάνει τὸ δένδρον, τὰ κατώτερα φύλλα καταπίπτουσιν, οὕτως ὥστε πολλάκις ἐπὶ γεγηρακένους τινὸς κορμοῦ τὰ κατώτερα φύλλα εὐρίσκονται εἰς ὕψος 30 ποδῶν. Ἐνίοτε ἐν τοιοῦτῳ δένδρῳ ἔχει μόνον 20—24 φύλλα, ἔχοντα μήκος 4—6 ποδῶν, σχῆμα ἐπίμηκες καὶ χροῖα ὑπόχλωρον. Οἱ καρποί του δὲν εἶνε εὐχρῆμοι, ἐνέχουσι δὲ ὕλην μαλακὴν ὡς τὴν μέταξαν χρώματος ὅτε μὲν κυανοῦ, ὅτε δὲ πορφυροβαφοῦς καὶ περιέχουσιν 30—40 πυρῆνας.

Ὁ ἐν Βερολίνῳ διάσημος καθηγητὴς Helmholtz ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ „Chambers Journal“ τὸ ἐξαγόμενον τῶν ἔρευνῶν του περὶ τοῦ χρόνου, ὅστις πρέπει νὰ παρέλθῃ ἕως οὗ λάβωμεν συναίσθησιν μᾶς τινος ἐντυπώσεως. Τὰ νεῦρά μας ἔχουσι τὴν ἱκανότητα ἐντὸς δευτερολέπτου νὰ διαβιβάσωσιν εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἐρεθισμὸν τινὰ ἐξ ἀποστάσεως 195 ποδῶν. Ἐὰν λοιπὸν καθ' ὁδὸν προσκρούσωμεν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον τοῦ ποδός μας, πρέπει νὰ παρέλθῃ τοῦλάχιστον τὸ τεσσαρακοστημόριον τοῦ δευτερολέπτου, ἕως οὗ πραγματικῶς αἰσθανθῶμεν τὸ ἄλγος. Ἀλλ' ἂν ἀλγῶμεν κατὰ τὸ οὖς, ἡ αἰσθησις βεβαίως συμβαίνει ἰαχύτερον, διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον ὁ ἡμέτερος ἐγκέφαλος ταχύτερον διατάσσει τὴν γλῶσσαν, παρὰ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας μας, ἐπομένως καὶ ἡμεῖς ἐνωρίτερον μανθάνομεν νὰ ὀμιλῶμεν, παρὰ νὰ δέρωμεν καὶ νὰ ξυλοκοπώμεθα. Τὸ πρᾶγμα ἔτι καταφανέστερον παρατηρεῖται εἰς ἄλλα ζῷα, ἔχοντα μεγαλείτερον παρὰ τὸ τοῦ ἀνθρώπου σῶμα. Οὕτω π. χ. ἡ φάλαινα μίαν πληγὴν, κατὰ τῆς οὐρᾶς της κατενεχθεῖσαν, αἰσθάνεται μετὰ πάροδον ἐνὸς δευτερολέπτου, πρέπει δὲ νὰ παρέλθῃ ἐν εἰσέτι δευτερολέπτῳ, ἕως οὗ αἱ διατάξεις τοῦ ἐγκεφάλου της πρὸς ὑπεράσπισιν φθάσωσι μέχρι τοῦ ἀκροτάτου τούτου σημείου τῆς ἐπικρατείας της.

Ἐν τινι ἐπισήμῳ ἐκδέσει ἐκ Μεσσηνίας ἐδημοσιεύθησαν αἱ ἐξῆς ἐνδιαφέρονται πληροφορίες περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ θλίψεως τῶν κοραλλίων. Τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο ἀπηγορεύθη τὸν Σεπτέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους

ἐνεκα τῆς χολέρας πανταχοῦ, καὶ τοῦτο διότι τὰ ἐκ Νεαπόλεως ὁρμώμενα ἀλιευτικὰ πλοία τῆς Sciacca ἀδιακόπως παρεβιάζον τὴν ζώνην τῶν λοιμοκαθαρηρίων. Ἐν Sciacca ὑπάρχουσιν 100 τοιαῦτα πλοία ἔχοντα ἐν συνόλῳ πλήρωμα χιλίων ἀνδρῶν, οἵτινες κατὰ τοὺς θερινοὺς ἐκεῖ μῆνας ἀσχολοῦνται εἰς τὸ ν' ἀλιεύωσι κοράλλια. Ὑπελόγισαν ὅτι τὸ ἐν τοῖς ὕδασι τῆς Σικελίας ἀλιεύμενον ποσὸν κοραλλίων ἀνέρχεται εἰς 80,000 χιλιογράμμων, ἀξίας ἐξ ἑκατομμυρίων φράγκων. Τὰ κάλλιστα κοράλλια εὐρίσκονται ἐγγὺς τῆς Sciacca, φαίνεται δὲ ὅτι αἱ πρῶνι πλουσιοπάροχοι εἰς κοράλλια ὑφαλοὶ τοῦ ἰσμοῦ τῆς Μεσσηνίας ὁλονὲν ἐξαντλοῦνται. Τὰ πλεῖστα πλοία προέρχονται ἐκ τῶν περιχώρων τῆς Νεαπόλεως, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τῆς λεγομ. „Πύλης τοῦ Ἑλληνος“, ὅπου καὶ ὑπάρχουσι μεγάλα ἐργαστήρια κοραλλίων. Ἰδίαν βιομηχανίαν κοραλλίων δὲν ἔχουσιν αἱ ἀνατολικαὶ ἀκταὶ τῆς Σικελίας

Τὸ Βέλγιον ἔχει ἐν συνόλῳ τέσσαρα πανεπιστήμια, ὧν τὰ δύο ἀμέσως ἐξαρτῶνται ἀπὸ τῆς κυβερνήσεως. Τὰ δημόσια πανεπιστήμια ἐν Ἀντιπύχῃ καὶ Gent ἀριθμοῦσιν ὁμοῦ 1460 φοιτητάς, ὑπὲρ ἑκάστου τῶν ὁποίων τὸ κράτος δαπανᾷ 632 φράγκα. Τὸ ἐλεύθερον πανεπιστήμιον τῶν Βρυξελλῶν ἔχει 1713 φοιτητάς, τὸ δὲ ἐν Löwen 1638. Ἐν συνόλῳ λοιπὸν εἰς τὰ πανεπιστήμια τοῦ Βελγίου φοιτῶσι περὶ τοὺς 5642 φοιτητάς, ἐξ ὧν 5440 ἐξήτησαν παρὰ τῶν διαφόρων ἑξεταστικῶν ἐπιτροπῶν τὴν ὅδειαν νὰ ἑξετασθῶσιν. Οἱ ἡμίσεις σχεδὸν (2598) ἀπέτυχον εἰς τὰς ἑξετάσεις καὶ ἀπερίφθησαν.

Ἐν τινι φυλλαδίῳ, ἀνωνύμως ἐκδοθέντι ὑπὸ σπουδαίου ἐν Γαλλίᾳ οἰκονομολόγου καὶ πραγματευομένου τὸ τῆς οἰκονομικῆς τοῦ Κράτους ἐκείνου μεταρρυθμίσεως, ὡς ἐξῆς ὑπολογίζονται τὰ ἔξοδα τῶν διαφόρων γαλλικῶν κυβερνήσεων καθ' ἐκάστην ὥραν τοῦ ἡμερονοκτίου ἀπὸ αἰῶνος σχεδόν. Ἐπὶ τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς πρώτης Αὐτοκρατορίας 115,000 φράγκα, ἐπὶ τῶν Βουρβωνιδῶν 119,000, ἐπὶ Λουδοβίκου Φιλίππου 150,000, ἐπὶ τῆς Δημοκρατίας τοῦ 1848: 173,000, ἐπὶ τῆς δευτέρας Αὐτοκρατορίας 349,000 καὶ ἐπὶ τῆς νῦν Δημοκρατίας μέχρι μὲν τοῦ 1882: 405,000, ἔκτοτε δὲ καὶ μέχρι σήμερον 463,000 φράγκα καθ' ἐκάστην ὥραν, ὅπερ σημαίνει, ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς τῶν ἐξόδων τῆς Γαλλίας εἶνε 50^{αι} παχύτερος τοῦ ἑλληνικοῦ, ἰδίᾳ αἱ ἑλληνικαὶ κυβερνήσεις μόνον 2,150 δραχμὰς ἐξοδεύουσιν καθ' ἐκάστην ὥραν, καὶ τοῦτο ἀπὸ πενταετίας μολὶς ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐνδαρρῶνῃ κανένα...

Σοβαροὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν σπουδαίαν δημοσιογραφίαν ἀπασχολεῖ ἐν Γαλλίᾳ περίεργον κοινωνικὸν καὶ ἅμα οἰκονομολογικὸν ζήτημα, ἡ φορολογία δηλ. τῆς ἀγαμίας. Ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνυπάρχοντων ἠξέθη ἀπὸ τινος καταπληκτικῶς — μόνον οἱ Παριῖοι ἐκτρέφουσιν ὑπὲρ τὰς 500,000 ἀγάμους ἀνδρῶν, ἐνῷ εἰς 379,000 μόνον συμποσοῦνται οἱ εὐτυχεῖς σύζυγοι τῆς μεγαλοπόλεως ἐκείνης — συνηύξησε δ' ὡς ἐκ τούτου καὶ ὁ κίνδυνος προφανοῦς κοινωνικοῦ διέδρου, πολλοὶ ὑπάρχουσιν οἱ φρονούντες, ὅτι ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῇ βαρύτερος φόρος ἐπὶ τῆς περιουσίας καὶ τῶν οἰωνδῆποτε εἰσοδημάτων παντός, ὅστις, τριάκοντα ἢ τριάκοντα καὶ πέντε ἡδὴ ἔτη γεγονώς, δὲν θέλει νὰ νυμφευθῇ. Ἐσχηματίσθη δὲ καὶ σύλλογος ἐν Παρισίοις ἀνδρῶν, συζύγων βεβαίᾳ καὶ γερόντων, σκοπῶν νὰ προσηλυτίσῃ τὰς φρονίμους ἰδέας αὐτοῦ καὶ πολλοὺς τῶν πολιτευομένων, διὰ νὰ υποβληθῇ ὡς τάχιστα καὶ εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον, δι' οὗ ἄλλως ὑποδειχθήσεται τῇ κατὰ καιρὸν κυβερνήσει καὶ σπουδαίῳ τοῦ Κράτους πόρος διὰ τῆς εἰσηγουμένης φορολογίας. — Ἀλλ' ὅσον παράδοξον καὶ ἂν φαίνεται τὸ πρᾶγμα, δὲν εἶνε πρωτοφανὲς ἐν τῇ ἱστορίᾳ, μολὶς δὲ πρὸ αἰῶνος ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ, ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς πρώτης Ἐπαναστάσεως, ἴσχυεν αὐστηρότατος κατὰ τῆς ἀγαμίας νόμος, συνταχθεὶς κατὰ τὰς ἀρχαίας ἑλληνικὰς τε καὶ ρωμαϊκὰς παραδόσεις. Γνωστὰ εἶνε τὰ πατρι-αρχικὰ ἥδη τῶν σημερινῶν Ἰουδαίων, δικαίως ἀποστρεφόμενων τοὺς ἀνυπάρχοντες ὁμοφύλους των, γνωστὰ ἐπίσης καὶ τὰ λαμπρὰ τῆς ἀρχαίας Σπάρτης ἔθιμα, ἅτινα ἐπέτρεπον εἰς τὰς ἡρώϊδας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νὰ σύρωσι τοὺς ἀγάμους τῆς κλασικῆς ἐποχῆς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἡρακλέους, ὅπου ἐξυλοκόπουν αὐτοὺς πανηγυρικῶς τῇ τράπῃ.

